

CAROWICZ (8) *sb m*

carowicz *a. carowic* (8).

Pisane zawsze: czarowycz, prawdopodobnie wymowa carowicz (por. rus. carewicz).

Prawdopodobnie a pochylone, o jasne (tak w carowa, carz).

sg G cårowicza (1). ♦ pl N cårowicz(y) (2). ♦ G cårowicz(o)w (2). ♦ D carowicz(o)m (1). ♦ I cårowicz(y) (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.: carzewic.

Zapożyczony z Rusi tytuł tatarskich „sułtanów” (synów chanów, z ruska „carów”) lub innych nie panujących męskich potomków dynastii tatarskich (8) : othim poradzywsi llye y llyny mymy Czarowyczy. y z vlani, [...] thwardą na thołmi prziffzyege vczynyly LibLeg 10/95v; gonczow y pofflow fwoych mi do was [...] nye bedziem poffilaczy, yedno wedle dawnego obiczaya napyerwey od nas poffel [...] y od Czarowycza fstarfzego ktori yefth na miefczv nafzim y od thich Czarowyczow ktorzi podnym lą [...] wyeczey tego ych niebedziem flacz LibLeg 10/97–97v; zadnich trvdnofczy y lekkofczy ym lamim, y flvgam ych mi lamy, y nafzi finowye Czarowyczi [...] niebedziem ym wirzadzacz. LibLeg 10/97v, 10/96v, 97, 97v, 98.

HG